

Encouragement

Gezind als Christus

(Enkele overwegingen bij Fil. 2:5-13)

Apart genoeg vlecht Paulus in zijn aansporing tot volharding een lied in zijn betoog. Een vroeg-christelijke hymne, die geregeld gezongen werd in de gemeenten om elkaar bij de les te houden. Bij de liefde van Christus. Op de toonhoogte van de Geest. Paulus ging er blijkbaar van uit dat je dit doorgaans ook het beste zingend kunt doen... (vgl. Kol. 3:16,17)

Laat die gezindheid in je zijn die ook in Christus Jezus was...

Volgens het oorspronkelijke woord gaat het om iets wat je voortdurend bedenkt, zodat je er met hart en ziel op betrokken raakt en er al je zinnen op zet. Elke gelovige wordt ertoe aangespoord, en daarmee allereerst en allermeeft dus de *vóór-ganger*. Als voorgangers zijn wij niet enkel geroepen om Christus met vuur en verve te *verkondigen*, maar ook om ons Christus te *leven*. Door ons Zijn denken en doen zó eigen te maken, dat Hij al meer gestalte in ons krijgt, zichtbaar wordt voor anderen. Op rake wijze legde Rudolf Bohren er de vinger bij in zijn homiletisch meesterwerk *Predigtlehre*. Na gesteld te hebben dat heel het NT erop gericht is dat de gemeente gelijkvormig wordt aan het beeld van Christus, schreef hij: 'Predigen heisst mehr als Worte vorsagen und hersagen. Zum Vor-Sagen gehört das Vor-Leben des Wortes durch den Verkündiger. In solchem Vor-Leben wird die Person für die Hörer verbindlich. Die Botschaft ist nicht ablösbar vom Botschafter.' Een hoge roeping en fascinerende gedachte. Altijd als Paulus hierover spreekt voel je zijn innerlijke drive. Hij beklaagt zich er niet over. Tegelijk is het niet niks. Want het kan soms ver gaan en veel vragen. En dat gaat nooit vanzelf. De aansporing van destijds blijft daarom actueel.

Laat die gezindheid in je zijn die ook in Christus Jezus was...

Paulus spoorde er niet alleen toe aan, maar ging er zelf ook in voor. Gevangen zat hij, als gevolg van zijn dienst. Een vernederende ervaring. Een soort kruisiging in navolging van zijn Heer en Meester. Maar als slachtschaap kroop hij niet in een slachtofferrol. Integendeel. Hij diende dóór, schreef brieven, was bedacht op het geestelijk welzijn van de gemeenten, dankte en bad zonder ophouden. Net als Christus gaf hij zich aan de schapen. Leefde de liefde middenin het lijden.

De aansporing komt vandaag in onze context naar ons toe. Met een vermoeiende lockdown áchter ons. Met de nodige onzekerheid over het verdere verloop vóór ons. Met daarbij vaak de zorg over wat mogelijk áchter de schermen gebeurde: wat komt er straks aan het licht nu zovelen uit het zicht zijn geraakt. Je eigen positie is er niet zekerder op geworden. Waar haal je dan de zin en moed vandaan om er morgen en overmorgen weer voluit voor te gaan?

Laat die gezindheid in je zijn die ook in Christus Jezus was...

Laten we motivatie zoeken waar die te vinden is: in een blijvende concentratie op de weg die Christus ging. Wat ons overkomt deed denken aan wat ik eens hoorde van een beroepsmilitair. Na een zware oefening kwam het peloton bij de poort. Tegen de verwachting in liep de commandant de poort echter voorbij en er volgde nog een exercitie van een etmaal. Zo kan het nu ook soms voelen na die vermoeiende exercitie van de pandemie. Alom klinken steeds onheilspellender geluiden over een wereldwijde klimaatcrisis en toenemende digitalisering van ons bestaan. Dichterbij word je intussen geconfronteerd met tanend verlangen naar God, groeiende vertwijfeling bij jongeren en sluipende vervelling bij ouderen. Al met al kan het je bij tijd en wijle verwarren en verlammen. Waar haal je dan de veerkracht vandaan om door te gaan?

Laat die gezindheid in je zijn die ook in Christus Jezus was...

Wat dat concreet voor Jezus betekende? Het wordt hymnisch van a tot z vertolkt. Hij hechtte niet aan zijn eerdere hoge positie, maar liet die los. Om zich te geven aan Gods zaak, middenin de

wereld van toen, wat het Hem ook kostte. Al dienend vernederde Hij zich en ging daarin tot het uiterste, de dood van het kruis!

Gelet op Hem voel je aan: we hebben geen erebaantje! Tenzij je beseft dat er geen groter eer is dan óók aan Hem gelijkvormig te worden in Zijn lijden. Zo schreef Paulus althans eerder in deze brief (1:29): *U is in de zaak van Christus niet alleen genade gegeven om in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden*. Nee, we zijn daar niet gelijk voor 'in'. Als het zwaar valt, ben je eerder geneigd narrig en nukkig te worden en terugtrekkende bewegingen te maken. Toen ik zelf eens in zo'n bui was, zei mijn vrouw tegen mij: Dan ga je terug naar God en zeg je 'U legt de lat te hoog, sorry, dit haal ik niet'. Ineens drong het tot me door: de last is een gunst!

Binnen Areopagus, als Company of Preachers, zijn wij vóór alles aan elkaar gegeven om elkaar in dit spoor mee te nemen en ons 'met vreze en beven' in deze gezindheid te oefenen. Onder de gegeven belofte: *Want het is God die in je werkt, zowel het willen als het werken!* (2:14)

Laat die gezindheid in je zijn die ook in Christus Jezus was...

Tenslotte, in de opgaaf zit ook iets bevrijdende. Want wie zich dit eigen maakt, hoeft niet meer te voldoen aan allerlei andere verwachtingspatronen. Het verlost van druk. Een mooie bijkomstigheid is bovendien dat wie zich oefent in de gezindheid van Jezus, gaandeweg al meer weet krijgt van eigen dwarsheid en van Gods geduld. Als vanzelf kom je daarmee op de existentiële golfhoogte van je hoorders. Je groeit uit tot een voorganger die het Paulus na kan zeggen: *U hebt dezelfde strijd, als die u bij mij gezien hebt en nu van mij hoort* (1:30)

Dat belooft verassende zegen van de verhoogde Christus.
Die doet zeggen (4:1): *Jullie zijn mijn blijdschap en kroon!*

Paul Visser